

regioner. Man kan finde masser af eksempler på, at der er personer, der bliver svigtet, glemt eller klempt i systemet. Og der må man jo så stille sig selv spørgsmålet, om de eksempler og sager er udtryk for, at systemet indeholder en række fejl, eller snarere er udtryk for, at den måde, systemet selv arbejder på, måske skaber nogle fejl de enkelte steder. Når jeg kigger ud over kommunerne, ser jeg, at der er nogle kommuner, der er ekstremt dygtige til netop at skabe nogle sammenhængende forløb – det, der bliver sat fokus på i det her forslag – mens der måske er andre, som gang på gang har en række uheldige sager. Der handler det måske snarere om, at kommunerne, i stedet for at vi trækker en eller anden ny pakke ned over hovedet på dem, som i øvrigt allerede eksisterer i deres redskabskasse, i højere grad skal være bedre til at lære af hinanden, lære af de gode erfaringer, hvad det er, der er best practice, hvordan vi skaber nogle gode og sammenhængende forløb. Derfor kan jeg heller ikke rent lovgivningsmæssigt se, at der skal være behov for, at vi indfører sådan en social lods, for som det ser ud i dag, har offentlige myndigheder forpligtelse til, mulighed for og lovgivningsmæssig hjemmel til at styrke den koordinerende indsats.

Jeg ser måske snarere fremadrettet, at vi i kommunalt og regionalt regi får styrket det samarbejde, som skal være mellem de to niveauer i forhold til bl.a. mennesker med dobbeltdiagnoser, som jo både er en del af den behandelende psykiatri og af socialpsykiatrien og det sociale område i kommunerne. Hvordan kan vi skabe nogle bedre sammenhænge der? Der synes jeg, vi er kommet langt med kommunalreformen med at få nedbrudt en række barrierer, men det er klart, at vi ikke er i mål endnu, og det vil man jo nok formentlig heller aldrig komme, så længe man har flere niveauer. Men ansvarsfordelingen er trods alt blevet tydeligere, ligesom jeg også synes, der er kommet langt bedre og mere koordineret fokus ude i kommunerne på netop at skabe de sammenhængende forløb.

Så overordnet synes jeg, det er et godt beslutningsforslag, som indeholder mange gode intentioner, men jeg mener bare ikke, det er det rigtige at sidde og sige, at vi vedtager beslutningsforslaget, som det er nu, når det, det indeholder, sådan set allerede eksisterer ude i kommunerne i form af redskaber.

Det er ikke det samme, som at vi ikke gerne i fællesskab med Det Radikale Venstre vil være med til bl.a. i de kommende satspuljeforhandlin-

ger at sætte fokus på, hvordan vi kan skabe nogle bedre sammenhængende forløb, og hvordan vi i højere grad kan være med til at sikre, at borgerne ikke havner mellem to stole.

Kl. 16:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Yildiz Akdogan som ordfører.

Kl. 16:36

(Ordfører)

Yildiz Akdogan (S):

Da vores ordfører på området ikke kan være her, vil jeg på hans vegne læse vores ordførertale op.

Socialdemokraterne kan støtte beslutningsforslaget fra Det Radikale Venstre om at iværksætte forsøg med at give borgere en personlig lods i forhold til den kommunale sagsbehandling. Baggrunden er jo desværre, at rigtig mange borgere oplever det som særdeles problematisk at møde et nyt ansigt for hver begivenhed, hvor vi som mennesker kan have behov for at være i kontakt med kommunen. En borger, der har misbrugsproblemer, møder en sagsbehandler med dette speciale, og har vedkommende også problemer med tilknytning til arbejdsmarkedet, møder man en sagsbehandler fra dette område. Måske er der forhold vedrørende børn anbragt uden for hjemmet, og så kan der dukke en sagsbehandler op med særlig indsigt i denne problematik. Er der sager om bolig, kan der være endnu en sagsbehandler.

Blot disse få eksempler for at illustrere, hvor uoverskueligt mødet mellem borgeren og forvaltningen kan være i relationer, der ellers er nært beslægtet. Man kan og bør med rette stille spørgsmålet, om det virkelig er rimeligt, at borgere i disse situationer skal opleve så opdelt en verden. Behovet ligger snarere i at møde et menneske, der kan danne sig et overblik over borgers hele situation og vilkår og sikre vejledning, rådgivning og støtte med udgangspunkt i den samlede situation.

Derfor kan vi støtte forslaget om, at der iværksættes forsøg med en lodsordning, der har som formål at seje borgerne trygt igennem det kommunale rådgivnings- og hjælpesystem, så der tages udgangspunkt i borgerens hele situation og ikke i de enkelte dele alene. I virkelighedens verden er det en genopfindelse af intentionerne med indførelsen af bistandsloven tilbage i 1970'erne. Her var hensigten jo netop, at man skulle tage udgangspunkt i borgerens samlede livssituation som grundlag for rådgivning, vejledning og støtte. Forklaringen herpå kan jo væ-